

kan hendes Arbejde i Hjemmet og med Børnenes Opdragelse være mindst lige saa værdifuldt som Mandens Arbejde. I hvert Fald gælder dette for alle de mindre Hjem — hvorledes det gaar i de større, interesserer mig mindre, de hitter nok ud af, hvorledes de skal arrangere sig. Jeg ser ikke rettere end, at hvis man accepterer Kravet om Hustruens Ligestilling med Manden, maa man slutte sig til disse Bestemmelser. Der kan efter min Mening neppe opstilles bedre Regler end dem, der indeholdes i dette Kapitel. Naturligvis vilde det være let — det vil sikkert ogsaa nok komme frem ved den fortsatte Behandling — at kritisere dette Kapitel ud fra de gældende Bestemmelser og ned- arvede Forestillinger. Men jeg tror, det vil vise sig ulige vanskeligere at give andre Regler, som imødekommer Tidens Krav og den Udvikling, der er foregaaet i dette Forhold. Man bliver sikkert nødt til, selv om det sker under Protest fra mange Sider, at acceptere Hustruens Ligestilling med Manden i dette Forhold.

I dette Kapitels § 50 findes en Bestemmelse om, at hver af Ægtefællerne har Ret til under begges Ansvar i Forhold til Trediemand „at indgaa saadanne Rets- handler til Fyldestgørelse af den daglige Husholdnings eller Børnenes Fornøden- heder, som sædvanlig foretages i dette Øjemed“. „Samme Ret har Hustruen“ — hedder det saa — „med Hensyn til sæd- vanlige Retshandler til Fyldestgørelse af sit særlige Behov. De her nævnte Retshandler anses for indgaaede paa begge Ægtefællers Ansvar, hvis ikke andet fremgaar af Om- stændighederne“. Dette er for saa vidt ikke noget særlig nyt. Ganske vist praktiseres Danske Lov 5—1—13 undertiden paa en Maade, som maaske ikke helt stemmer med Tidens Krav, men i al Almindelighed stemmer første Punktum med det, som er gældende Praksis for Øjeblikket. Derimod indeholder andet Punktum noget nyt, idet det indfører samme Ret for Hustruen til at indgaa Retshandler paa begge Ægte- fællers Vegne til Fyldestgørelse af sit særlige Behov. Det kan naturligvis i visse Forhold blive en noget farlig Bestemmelse. Hvad er nemlig en Hustrus særlige Behov? Det kan være Genstand for megen Tvivl, for megen Strid for øvrigt ogsaa. Vi har

jo Eksempler paa, hvorledes Udtrykket „Hustruens særlige Behov“ er blevet for- tolket i vore Dage. Mange Ærede Medlem- mer vil sikkert kende en Dom angaaende et Tilfælde, hvor en Hustru havde bestilt et Gebis paa Kredit hos en Tandlæge, og hvorved Manden blev frifundet for at be- tale det, idet det efter Domstolens Mening ikke opfyldte Fordringen i Danske Lov 5—1—13 om, at Hustruen kun kan tage noget paa Kredit, naar det sker med Man- dens Vidende og Villie eller det er til fælles Nytte og uomgængelig Nødvendighed. Dette skønnede Domstolene altsaa at et Gebis til Hustruen ikke var. Der kan efter denne Paragrafs andet Punktum sikkert opstaa adskillige vanskelige Til- fælde, idet Skønnet over, hvad der er nød- vendigt til Fyldestgørelse af Hustruens særlige Behov, kan være meget forskelligt. Der vil sikkert være Kvinder, som vil mene, at de til deres særlige Behov behøver visse Ting, som Manden ikke synes er al- deles nødvendige; Hustruen kan altsaa i saadanne Tilfælde forpligte Manden. Hvis f. Eks. en ubemidlet Mand Hustru køber sig en flot Spadersedragt eller en dyr Hat eller saadant noget, vil der kunne opstaa Tvivl om, hvorvidt det har været nødvendigt til Fyldestgørelse af denne Ægtefælles særlige Behov, og hvis hun altsaa ikke selv kan betale det, kan Manden komme til at hæfte derfor og blive nødt til at betale det eller være med til at betale det. Jeg er noget bange for, at dette vil være egnet til at skabe Splid og Ufred i Ægteskabet. Ganske vist er der et vist Værn mod Misbrug, idet den Ægtefælle, som ikke mener, at den anden træffer det rette ved Afgørelsen af, hvad der er nødvendigt til Fyldestgørelse af det særlige Behov, kan gaa til Overøvrigheden og derigennem faa en Overøvrighedsken- delse af, om det er Misbrug eller ikke, og hvis Overøvrigheden kommer til det Re- sultat, at der foreligger Misbrug, kan den fratage den paagældende Ægtefælle Ret- ten dertil, og saa skal Overøvrighedens Afgørelse indtegnes i Ægtebogen. Derefter er Trediemand altsaa ikke i god Tro, naar en saadan Indtegning i Ægtepagts- bogen har fundet Sted. Men der er ogsaa en lille Ulighed i denne Paragraf, som jeg ikke synes er helt velbegrundet,